

ГОТУИСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОЛОКОВАЯ

„ГОТУИСЬ”

Журнал пластового новацтва
"HOTUJS" — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава

Редагус Колегія:

пл. сен. Леся Храплива,

ст. пл. Світляна Луцька,

ст. пл. Іриней Юрчук

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA

158 East 7th St., Apt. 3A

New York 10009, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

"P L A S T" Inc.

New York 10003, N. Y.

140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи

Ніни Мудрик-Мриц

З М І С Т:

У Шевченків День	2
Синій м'ячик	5
Іде весна (лісня)	12
Сестричка Надя: Декляматор	13
Ростик і Костик	15
„Зореплавці”	21

Річна передплата в ЗДА — \$ 2.50, в Канаді — \$ 2.75. Новачки та новаки складають її на руки виховників, самітники та неповаки пересилають просто до Адміністрації. Ціна одного числа 30 центів.

СКІЛЬКИ КНИЖОК ПОЗИЧИВ ТИ ЦЬОГО МІСЯЦЯ
ІЗ НОВАЦЬКОЇ БІБЛІОТЕКИ?

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 3 (104)

Березень

1965

Мал. Ніна Мудрик-Мриц

**Встане Україна
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти!**

(Це уривок з вірша Тараса Шевченка „Суботів”. Суботів — це було село в Україні, де був дім та славна церква українського гетьмана Богдана Хмельницького. Містимо цей гарний уривок тому, бо в березні припадають роковини уродин і смерти Тараса Шевченка і всі українці, а особливо новацтво, згадують Його).

У ШЕВЧЕНКІВ ДЕНЬ

Знов березень і знов „Кобзар”
Берем в свої маленькі руки
І наче винная лоза,
Цвігуть слова його науки!
„Учітеся, брати мої”! —
Глибоко входить нам в душу,
Гартує нас, немов в огні,

Зміцняє кволе, лихо глушить,
Щоб з нас створити сильний гурт
Одною вірою закутий,
Щоб стали ми мов криця, мур,
В останню важку мінуту!

(За „Дзвіночком”, що виходив у Львові).

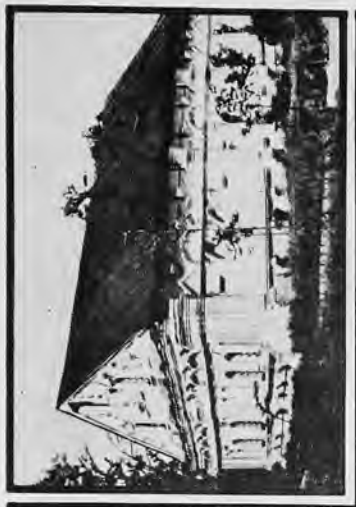

МАНДРІВКА ПО УКРАЇНІ

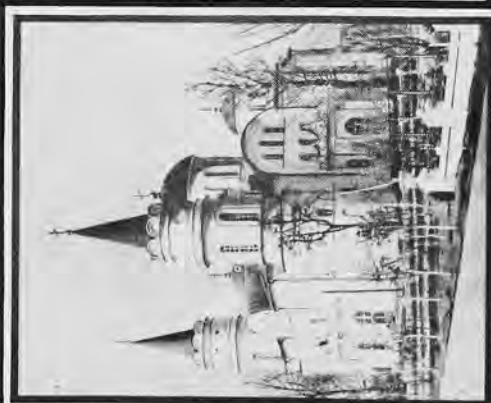
Погляньте, куди заїхали Оксанка з Олесем! Це вже якась нова область України, Чернігівщина.

„Готуйсь” дуже жде Ваших описів тих картин, що Ви бачили в січні та лютому. Як приклад подаємо опис картини з січня, що його прислав Славко Курчак з Гемпстеду. Але, хоч Ви і прочитаете його опис, пробуйте теж написати самі, бо можна описувати цей сам образок добре різними способами!

Славко пише:

Оксана Борис

Мал. Оксана Борис

„На образку, що називається „ЗЕМЛЕЮ УКРАЇНСЬКОЮ”, ми бачимо карту України. Вся Україна поділена на 14 областей з їх головними містами. Серединою України пливе ріка Дніпро, а над нею лежить столиця України — Київ. Крім Дніпра, бачимо ще дві великі ріки: Бог та Дін. Внизу бачимо українське море — Чорне море з Озівським морем. З правого боку бачимо українських новаків: новачку й новака з прапорцем. З лівого боку в долішньому розі є український державний герб — тризуб у вінку з листя”.

Тут ще треба додати, що такий тризуб з таким віночком, проголосили українським гербом в Четвертому Універсалі Української Центральної Ради дня 22 січня 1918 року.

Хто ще спробує описувати ці картини?

Коли Тарас Шевченко повернувся в Україну з Петербургу (в 1844 році), побував часто в домі українського князя Рєпніна. Там Шевченка дуже шанували, бо бачили, яка він розумна та гарна людина. Тарас Шевченко змалював тоді цей портрет внуків князя Рєпніна.

СИНІЙ М'ЯЧИК

Мал. Наталка Горалевська

Орко й Аня жили в Нью Йорку. Жили з Мамою і з Татом, а далеко, далеко, за океаном жила Мамина сестра, їх тітка, зі своїми дітьми, Ольком та Алею. Жили вони у місті Києві. Аня й Орко молилися кожного вечора за Алю та Олька, щоб вони росли здорові, щоб добре вчилися, щоб їх Батька не схопили большевики, що то панують тепер в Україні. А найбільше молилися, щоб большевики вступилися з України та щоб вони, Аня й Орко могли туди повернутися і побачити своїх брата й сестру.

Після вакацій Батьки обіцяли Оркові й Ані, що в суботу підуть на Світову виставку, що саме відбувалася в Нью Йорку. Діти вже дуже нетерпеливо ждали цієї суботи, і не могли дідватися, щоб підземка врешті вже довезла їх туди.

Перебули на виставці цілий день, побачили там різні дива, а коли вже поверталися до підземки, Тато задержався біля чоловіка, що держав великий жмут барвистих, прозорих м'ячів, та спитав яку барву вони хочуть. Аня зразу викрикнула: голубу! Синю! А Орко хотів протестувати, бо йому краще подобалася помаранчева, але зараз таки погодився на синю.

Приїхали додому. Мама поралася біля вечері, а Орко з Анею пішли у свою кімнатку. Аня все ще держала судорожно мотузок, на якому тримався синій м'ячик.

— А хіба ти будеш його так весь час держати в руках? — став глузувати з неї Орко.

— Я... я не знаю... — відповіла збентежено Аня. — Таж м'ячик такий легкий, що якби його пустити з рук, зараз полетить угору...

— А звичайно, що полетить, але в кімнаті вище стелі не підніметься, отже можеш спокійно пустити мотузок! — відповів Орко.

Аня несміло й поволі розтулила кулачок і м'ячик легенько та звинно піднявся угору та підлетів аж під стелю.

— Диви, диви, як він гарненько летить! — аж сплеснула в долоні Аня. Та в ту мить сталося нещастя: Тато нічого не знав, що діти випустили м'ячика. Ввійшов до їх кімнати, та ще й станув у

відчинених дверях. З дверей повіяв у кімнату вітер, заколихав м'ячиком, м'ячик поплив попід стелю, та випурхнув на двір крізь відчинене вікно. Аня скрикнула, а Орко чимдуж вискочив вікном на город (бо жили на першому поверсі). Аня й собі хотіла скакати, але Тато не дозволив, тільки випровадив її швидко

крізь двері, так, як всі люди виходять. Та поки вибігли в город, побачили з синього м'ячика вже тільки маленьку-малесеньку цяточку на синьому небі. Віяв вечірній вітер, дерева в городі шуміли листям, а синя цяточка ставала все менша та менша, аж поки не можна було вже її доглянути.

Орко став живо оправдуватися, що він ось-ось і був би схопив мотузок, що мотузок трохи-трохи і був би замотався за гилу груші, але це все й так не могло вже допомогти: м'ячика вже не було.

Аня поливала гіркими сльозами цю втрату, а Орко вже навіть обіцяв, що вийме гроші зі своєї „свинки“ та купить їй нового м'ячика, щоб лиш не плакала.

Аж ось третього ранку, коли Мама поглянула в вікно, яка сьогодні погода, і чи не треба дати дітям на дорогу в школу гумових чобіток — закликала нараз:

— Орку! Аню! Ваш м'ячик висить на дереві!

Цього не треба було дітям двічі казати! Орко вискочив на двір з незашнурованим черевиком, і трохи не заплутався у шнурівку, Аня ще трохи, і була б розіллала молоко, що його саме пила при столі. Навіть і Тато вибіг з лазнички з милинням на лиці, бо саме голився.

Так синій м'ячик висів справді на груші! Ой, як Орко оббіг щодуху всіх сусідів, щоб позичити драбину, а поки дістав її аж в

тих, що живуть найдалше! Трохи не схитнувся та не полетів з неї коміть-головою! Він таки розмотав мотузок м'ячика, приніс його в хату, і Аня хотіла його обов'язково брати зі собою в школу, аж мусіли її всі перемовляти, щоб краще прив'язала міцно мотузком до поруччя свого ліжка, то м'ячик певно нікуди не втече. А через те-все разом — трохи не спізналися того дня до школи!

А як бігли зі школи додому! Але ні, м'ячик був на своєму місці, прив'язаний до Аниного ліжечка! Аня намотала мотузок чотири рази на руку і виводила м'ячика на прохід, а коли сіла писати завдання, прив'язала м'ячик до ніжки стола, і він весь час колихався над її головою у повітрі.

А коли діти поклалися спати, взяли м'ячика зі собою у свою кімнату. Впевнилися, що вікно замкнене, а тоді дозволили м'ячикові підлетіти знов під стелю і він повис у кутку над шафкою з книжками.

Погасили світло, і Аня щолиш покінчила вечірню молитву та плигнула у своє ліжечко, як Орко закликав:

— Аню, Аню, поглянь, наш м'ячик світиться, неначе ліхтарик!

Аня оглянулася, і справді — їх м'ячик світився таким дивним, синявим світлом, ніби газовий вогник, що на Маминій печі. І світло це не стояло непорушно,

а мерехтіло й переливалося, не-
наче хвилі моря, що його діти
бачили, як їздили влітку купа-
тися. А з-поміж хвиль почав що-
раз виразніше вирисовуватися
великий білий корабель. Понад
морем ширяли в повітрі чайки,
а вище плили білі, зуклубочені
хмари.

Діти сиділи тихо в ліжечках
і не сміли навіть ворохнутися. А
тим часом море і корабель зни-
кали, і по м'ячику плили вже
лиш химерні хмари, а вряди-го-
ди відбивалося блискуче тіло
крилатого літака.

— Аню, він нам показує, де
він був та що бачив! Він летів
понад морем, а оце знявся так
високо, що не видно вже землі,
тільки хмари та літаки! — рі-
шив Орко.

Та тим часом на м'ячику вид-
ніли не лиш самі хмари. Неза-
баром стало видно теж і верхки
дерев, а здалека появилася ши-
рока ріка, а обабіч — якесь мі-
сто.

— Місто! Місто! — вигукнула
на радощах Аня.

— Авжеж, місто, тільки ти не
кричи, а то Батьки прийдуть і
будуть гніватися, що ми ще не
спимо! — відповів Орко.

Над рікою зачорнів виразно
височенний пам'ятник якогось
чоловіка з хрестом у руках.

— Орку, це ж пам'ятник Свя-
тому Володимирові в Києві над
Дніпром! Я добре пригадую цей
образок з української читанки!
— не втерпіла Аня.

А в м'ячику відбивалися тепер
вулиці, багато обсажені дерева-
ми, відбивалися високі будівлі та
церкви з золотими банями.

— Так, видно він мусів побу-
вати у Києві — розумний м'я-
чик! — мусів погодитися тепер
вже і Орко.

— То може тоді, може... —
почала несміливо Аня, але не
договорила. Будівлі на м'ячику
щораз більшали, видно, він спус-
кався щораз нижче, аж можна
було вже розрізнити кожний ка-
мінь на хіднику, а тоді на м'я-
чику появилася двоє дітей, що
йшли, побравшись за руки, з
торбами на плечах, — видно у
школу.

М'ячик кружляв над їх голо-
вами, бо Орко з Анею бачили
тих дітей то спереду, то збоку,
то ззаду, то ближче, то далі...

— Цікаво, чому він саме за ни-
ми літає! — прошепотіла Аня.

— А хіба ти не догадалася? —
аж вигукнув Орко. — Та це ж
наші двоюродні брат зі сестрою
— Олько й Аля! Хіба не прига-
дуєш їх світлини, що тітка при-
слала?

— Так, так, пригадую! — при-
такнула Аня. Олько мав такий
комір, а Аля таку стрічку в ко-
сах!

Та в ту мить на м'ячику від-
билися дві дитячі ручки, а потім
і носик.

— Поглянь, вони зловили м'я-
чика, і Аля тулить його до сво-
го личка! — пояснював Орко.

А на м'ячику появилася кусок білої крейди в чийсь руці.

— Вони зараз щось на ньому напишуть — якийсь привіт нам! — аж переводила дух від хвилювання Аня. Та враз на м'ячику відбилася велика, волохата рука, а за нею й лице людини в військовій шапці та з червоною зіркою над чолом.

— Аню, Аню, це якийсь большевик хоче відібрати їм нашого м'ячика! — крикнув Орко. Але м'ячик враз швидко сколихнувся та в ньому знов відбилися дом, і дерева, і Дніпро, і церкви, а далі лиш хмари і хмари... Тільки все це промигувало так швидко, видно м'ячик дуже поспішав... А потім синій вогник погас, і Аня ледве могла ще завважити сірі обриси м'ячика у світлі лампи, що світила над їх вікном на дворі.

Ранком було багато оповідання про те, що діти бачили ніччю. Коли нараз, при сніданку, Орко сказав:

— А може там, у м'ячику залишилося що з тих образків, що їх ми бачили? А якби так його розпороти ножиком...

— Ні, ні, ні! — заверещала Аня. — Я не дам!

— Як: не даси?! — обурився Орко. — М'ячик так само мій, як і твій! Може якраз там знайдемо щось цікаве!

Аня швидко схопилася від стола та побігла у дитячу, щоб боронити м'ячика. Орко за нею. Вибігла з ним у сінні, Орко за нею. Вибігла на ганок, Орко щораз ближче, вже й ножика вийняв з кишені. Даремне Мама пригадувала, що від сніданку взагалі вставати не годиться!

Аня вибігла аж у город та погналася стежкою. Але в Орка сильніші та довші ноги, і він вже ось-ось замахнеться ножиком, щоб проколоти м'ячика, як Аня рішилася на останній рятунок: випустила з руки мотузок, що на ньому держала м'ячика, і він став підніматися угору. Орко підскочив, щоб досягти кінчик мотузка, але не досяг, а м'ячик був уже під вікнами другого поверху, а потім вище даху, а потім вище комина, а згодом став маленький, маленький, як синя цяточка...

— От розумно зробила! Тепер не буде ні мені, ні тобі! — докоряв їй Орко, червоніючи з люті.

— Це нічого, він полетить тепер до Алі й до Олька, і може вони побачать у ньому нас, так, як ми бачили ніччю їх! — здогадалася нараз Аня. — Вони ж

також хочуть нас побачити так, як і ми їх!

Орко так зацікавився цією думкою, що навіть забув гніватися на Аню.

— Пожди, а як я виросту, то буду інженером і зроблю такий м'яч великий, великий, і з таким автоматом, що коли большевик схоче його їм відібрати, то він вистрілить — і по всьому!

— Поки ти виростеш, то дасть Бог, вже не буде большевиків і ми самі зможемо поїхати туди! — додала з вікна Мама. — А тепер ходіть кінчати снідання, щоб не спізнитися до школи!

Але Аня ще не рушалася з місця і все гляділа за маленькою, синьою цяточкою в небі. Тої цяточки вже й не було видно, але Аня знала: вона летіла туди, куди дітям тепер дістатися не можна...

Встало сонечко ясне:

Чи то кликав хтось мене?

А, пташок весняних рій

При постілоньці мойй!

Знаю: лиш зима мине,

Кличуть всі вони мене!

Вже біжу! Ви лиш пождіть!

І просвічу вам весь світ!

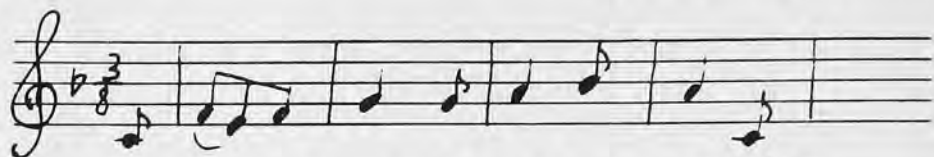
Мал. Христя Хитра

ІДЕ ВЕСНА

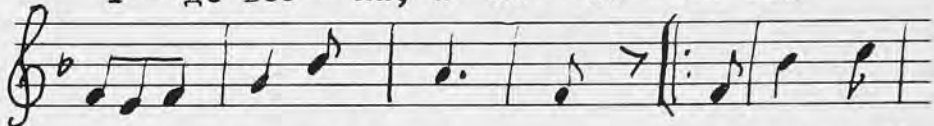
Темпо вальса

Слова: Леся Храплива

Музика: Оксана Тарнавська

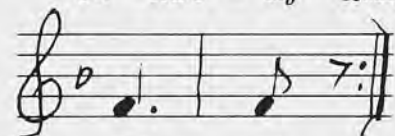
І - де вес - на, а но - ва - ки від-

ра - зу це піз - на - ли, бо в не - бі

си - ньо - му хмар - ки у піж-мур - ки за-

гра - ли .

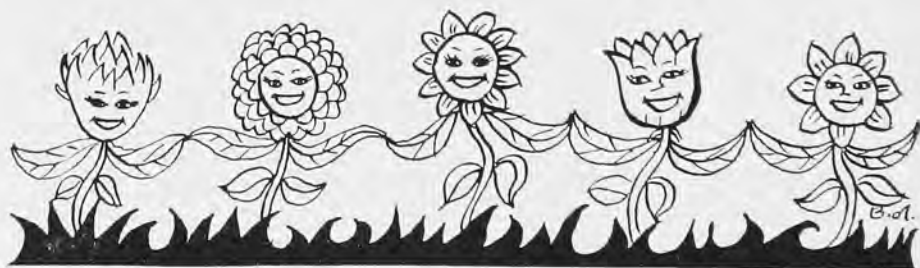
Іде весна, а новаки
Відразу це пізнали,
Бо в небі синьому хмарки
У піжмурки заграли.

Іде весна, бо тане лід,
Сміються вільні води,

Біжить новацтво їм услід
Шукаючи пригоди.

Іде весна, летять пташки
І зеленіє в полі.

Ростуть мов квіти, новаки,
До сонця і до волі.

ДЕКЛЯМАТОР

Одного пополудня задзвонив телефон. Олесь, як звичайно, підбіг перший. Але на цей раз телефон був справді до нього — і Олесь дуже зрадив. Це телефонував братчик гніздовий:

— Олесю, попроси Мама, щоб допомгла пошукати тобі вірша на свято Тараса Шевченка. Я сам не можу підшукати тобі вірша, бо хворію на очі і лікар заборонив мені два тижні щонебудь читати.

— Добре, братчику гніздовий, — відповів чемно Олесь, — моя Мама знає багато віршів і вона мені напевно допоможе!

Весь другий вечір просиділи Мама й Олесь над „Кобзарем”. — Щоб хоч знати, який віршик вибрати, — турбувалася Мама, — історичний, опис природи, чи що?

Аж вирішили: щоб бути певним, Олесь вивчить „Садок вишневий” та уривок з „Гамалії”. Короткий уривок вже знав, а тепер вивчить ще частину.

Олесь переписав обидва вірші у свій зошит та став вивчати по кілька рядків на день. Два дні перед гніздовим святом в честь Тараса Шевченка братчик гніздовий покликав Олеся після сходу їх роя та перепитав віршик. Дуже зрадив, що Олесь вміє аж два. — Дуже добре, — сказав, —

на гніздовому святі виголосиш „Садок вишневий”, а „Гамалію”...

— Що, що буде з „Гамалією”? — зацікавився Олесь.

— Та нічого. Дуже добре знати завжди щось „на запас”, хоч і зараз тобі цього не потрібно. Можеш іти... — і братчик гніздовий почав розмовляти з Михасевою Мамою.

Олесь так і не дізнався, навіть що треба буде „Гамалії”. Аж на гніздовому святі продеклямував виразно й голосно „Садок вишневий”. А після свята братчик гніздовий сам приступив до Олеса:

— Друг станичний казав, що ти так гарно деклямував, що він хоче, щоб ти виступив і на станичному святі...

— „Гамалія”! — вигукнув на радощах Олесь, і аж підскочив. — Тепер я знаю, що не дармо його вчився! І до станичного свята ще доволі часу — я вивчу всього „Гамалію”!

Переписав решту вірша у свій зошит і став знов пильно його вивчати.

І на станичному святі друг станичний знов хвалив Олеся. З того часу Олесь завжди і всюди щось деклямував, а його зошит заповнювався віршами, бо коли сам перепишеш, то легше вивчи-

ти. Деклямував і на парохіяльному Свяченому, і на Святі Матері в Школі українознавства, а на святі Юрія, де були новачки з усієї округи, здобув навіть перше місце. А Маму, Тата і всіх знайомих просив не приносити йому в дарунку нічого іншого, тільки українські книжечки з віршиками.

Аж після одних сходин братчик гніздовий знов покликав Олеся та сказав:

— Тебе, Олесю, звать всі „станичним декляматором“, а ти ще не маєш вмілости декляматора, як це так?

— А хіба я знаю, — зніяковів Олесь, — це мабуть дуже важко.

— Ось тут маєш вимоги, і поглянь, чи важко! — сказав братчик гніздовий.

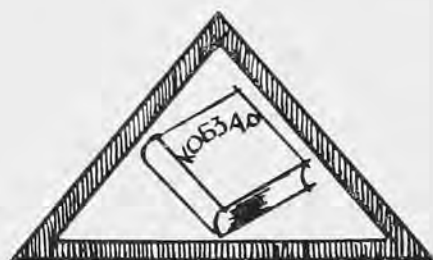
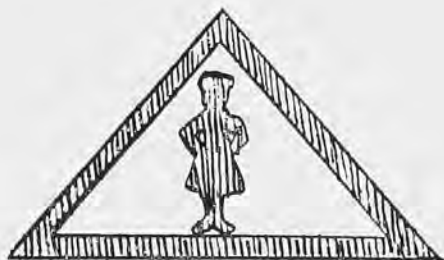
Олесь взяв аркуш паперу в руки так обережно, немов би той папір міг його вкусити і став з недовір'ям заглядати в нього. Але, коли почав читати, личко його стало щораз більше роз'яснюватися: відчитувати гарно вір-

ші він вмів, книжок з віршами має дві полиці в шафі, зошит його повний переписаних віршів, вже другий треба буде починати, а напам'ять — ого, знає напевно більше, як десять! Дев'ять з них вже виголошував на сцені. І знає, хто котрий вірш написав, і знає сказати про цього поета. Ну а „Готуйсь“ — та хіба Олесь його не читає?!

— То як, хіба я сповнив усі вимоги? — спитав Олесь братчика гніздового.

— Більше нічого не треба, тільки те, що бачиш написане! — підтвердив братчик.

А на закінченні шкільного року в Школі українознавства всі дивувалися, що Олесь говорив віршиком у новацькому однострої. А він всім відповідав, що йому братчик дав окремий дозвіл виступити в школі в однострої. І він знав добре, чому він просив про цей дозвіл: бо в нього на однострої пишалася вперше відзначка вмілости декляматора.

Відзначки новацьких вмілостей декляматора та декляматорки.
Новачку, що здобула цю вмілість, називають також щebetушка.

Вимоги вмілости декляматора:

1. Вміє гарно відчитати вірш.
2. Має кілька книжечок з віршами та „Кобзар”.
3. Передплачує новацький журнал.
4. Записує в окремому зшитку вірші, що йому найбільше подобалися.
5. Вміє деклямувати десять віршів і знає, хто написав ці вірші.

6. Вміє розповісти про найславніших українських поетів, а зокрема про дитячих поетів.
7. Під час здобування вмілости виступить п'ять разів з деклямацією чи то на сходинах роя, збірці гнізда, станиці, чи перед громадянством.

Вимоги вмілости декляматорки такі самі, як декляматора.

Ану, попробуйте здобути цю вмілість!

Мал. Ніна Мудрик-Мрищ

РОСТИК І КОСТИК

(Продовження)

— Та звичайно, ні! Це найславніший український поет Тарас Шевченко. Його знає кожний українець. А народився він біля сотні літ після того, як ми гостювали у тебе в Батурині. Та пожди, я ще не вспів і поглянути, що він написав мені. Ось вийми записник з моєї кишені та прочитай, якщо ласка, бо я не хочу випускати знов керівниці з рук, а то ще хто зна, куди заїдемо...

Грицько вийняв зручним рухом записник та став читати, але зараз скривився:

— Пожди, тут літери трохи інші, але... о, я вже тепер знаю:

Учітеся, брати мої,
Думайте, читайте,
І чужому научайтесь,
И свого не цурайтесь!¹⁾

— Вачиш, це якраз для нас!
— зрадив Костик. — Це ми вчимося чужого в чужій школі, а в українській вчимося свого, та своє любимо найбільше! І ти так будеш тепер робити!

Та ще не вспів цього вимовити, як на обрії замайоріли якісь високі будівлі та вежі. Червонява, суха трава кудись зникла, а

зате почав політати сніг, щораз густіший та густіший, і позимніло так, аж керівниця пекла Костикові руки.

— Я знаю, яке це місто! Це мабуть Київ! — зрадів Грицько. — Я бував не раз там з батьками на прощі в Лаврі!¹⁾.

Костик нічого не відповів, бо думав саме, чи є в нього в багачнику ланцюги на колеса, якби так сніг випав ще більший. Та Грицько і сам став сумніватися:

— А може воно й не Київ? Там не було високих домів. А хоч ця широка ріка — ніби і Дніпро, але моста через неї не було, це я добре тямлю. А тепер аж два мости стоїть!

Тепер і Костик приглянувся уважніше і зараз пізнав:

— Ні, таки це Київ, Грицю. Я бачив його стільки разів на образках, що вже певно не помилюся. А раз таки справді бачив, коли був хресним батьком отрокам князя Володимира. Тільки тоді Київ був малий дерев'яний городок, а тепер таке місто... таке велике місто... — повторив здивований, коли вони щораз більше наближалися до Дніпра. — На ніодному образку воно так чудово не виглядало! Я бачив багато великих міст на чужині, але це мабуть таки найкраще, стільки церков, такі гарні, високі будівлі, такі широкі вулиці...

Був би ще далі говорив, та під'їхали саме перед рогачку при

в'їзді на міст. До них наблизився вояк у зброї, в сірому однострої та в шапці-мазепинці з тризубом.

— Ви куди, хлопці?

— В Київ! — відповів рішучо Костик.

— А перепустку маєте?

— Пе-ре-пуст-ку? — здивувався Костик. — Ні, не маємо! Але ми там нічого злого не робитимемо.

— Не виглядаєте на таких, що хотіли б робити щонебудь погане, — усміхнувся вояк, — але часи тепер небезпечні. Особливо сьогодні Центральна Рада³⁾ видала наказ дуже точно всіх перевіряти. Та... пождіть, може командант нашої варті щось вам допоможе...

Вояк пішов, вибиваючи чоботами крок по замерзлій дорозі, а Костик аж сіпнув на радощах полу Грицькового оксамитного жупана:

— Ти знаєш, Грицю, на який ми час попали? Це ж 1918 рік: не стало московських царів, в Києві наша Центральна Рада! А коли, кажуть, сьогодні такий незвичайний день, то хто знає, чи ми саме цього не почувємо, що його весь вік вижидали, і ясно-вельможний пан гетьман Мазепа, і твій батько...

(Далі буде)

ПОЯСНЕННЯ

1) Це уривок з великої поеми Тараса Шевченка „Посланіє“.

2) Печерська Лавра — великий монастир у Києві, оснований ще в княжих часах. Це ціле ніби містечко, з багатьма церквами та підземними печерами, де проживали ченці, з багатьма чудотворними іконами та могилами святих.

3) Центральна Рада — це збір представників з усієї України, що зібралися в 1917 році, коли розпалася царська Росія, що гнобила Україну. Центральна Рада виконувала в ті часи завдання уряду України.

Мал. Ніна Мудрик-Мриц

„Готуйсь” дякує ще додатково за різдвяні побажання: — новачкам з **Нью Йорку** та роєві новаків „Сокіл” з **Дітройту**. „Соколи” самі намалювали карточку-привіт та підписали: братчик Тарас, новаки Володимир Паламарчук, Євген Трищецький, Ярко Манастирський, Ярослав Тустанівський, Андрій Дигдало, Володимир Палюх, Марко Бебешка, Олег Березовський, Ігор Кучер, Ігор Мелимука.

Це учні Папської Малої Семінарії Отців Салезіян у Римі, українські хлопці, що вчать під доглядом Отців, щоб колись самим стати священниками. „Готуйсь” приходять до них вже кілька років і вони радо читають його. На світлині бачимо їх усіх з їх ректором, Отцем Степаном Чмелем. Ця світлина — це їх привіт читачам „Готуйся”.

Новачка **Ліда Лукіянович** з Філядельфії прислала такого листа:

Дорога Сестричко Лесю!

В честь своєї сестрички та згідно з правдою написала я повищого віршика. Буду тішитись, якщо вважатимете відповідним помістити його в „Готуйсь”.

Готуйсь!

Ліда Лукіянович

Признання дорогій Сестричці.
Розказати хочу вам,

„Готуйсеві” й новачкам:
У таборі я була,
Третю пробу вже пройшла.
І пішла в таборі слава,
Що призначила булава
Перше місце Ліді Л.

Раді сестрички були!
В юнацтві я буду скоро,
Й не пропущу ні табору!
А заслуга це твоя,
Сестричко мого роя

Масю Стойкевич!

Читачі „Готуйсь” Ераст і Ромашка Мрици з Торонта склали такого віршика з нагоди появи сотого числа „Готуйсь”:

Нам „Готуйсик” соту
Книжечку прислав.
Сто разів до нас він
В гості завітав.

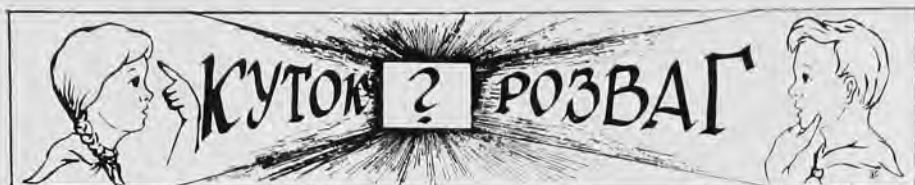
З нагоди тієї
Шлем йому привіт,
Успіхів бажаєм
Та ще многих літ.

Та щоб українські
Діти й новачки
Полюбили вірно
Так його, як ми!

„Готуйсь” дуже радий таким привітом та щиро дякує Ерастові й Ромашці!

Цей образочок, портрет Растика й Ромашки намалювала їх Мама, Ніна Мудрик-Мриц.

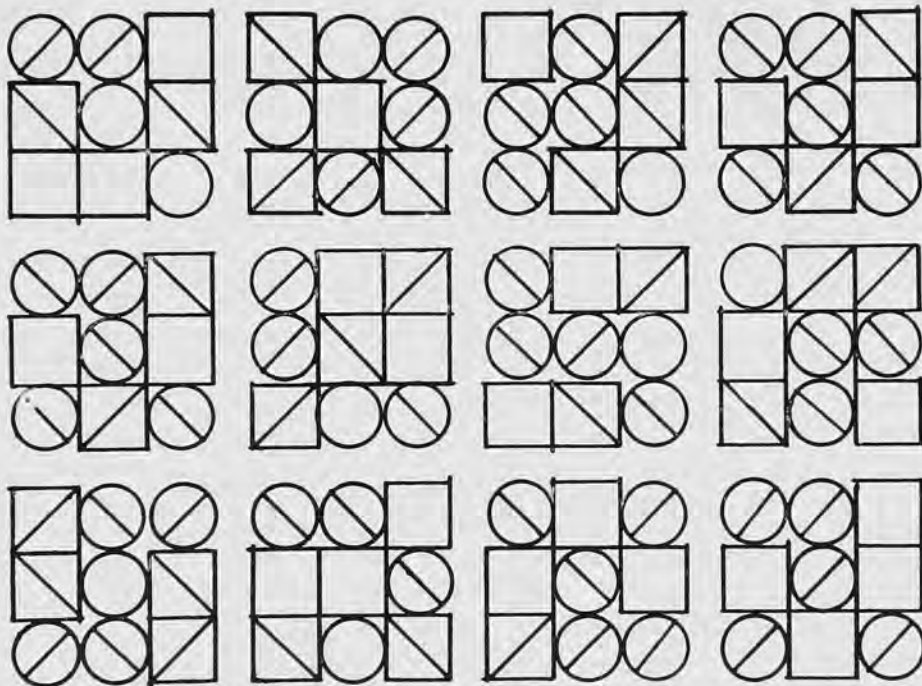

КОТРИ ОДНАКОВІ?

Нам здається, що всі групки справді вповні однакові тільки чотирикутників та кружочків на дві! Ану — відгадайте, котрі з цього малюнку однакові, та саме!

Мал. братчик Ірко

ВПОРЯДКУЙТЕ ВІРШ!

Наш добрий знайомий Хляп знов заліз у редакційну течку та перемішав слова у вірші, який ми хотіли помістити в цьому числі. Та новаки бистрі — і певно зуміють знов впорядкувати всі слова, так, як їх написав був

наш найбільший поет Тарас Шевченко:

**Поки Батьку живуть
Тебе люди панувати
сонце забудуть Поки
єс Тебе з неба будеш не!**

Впорядкуйте ці слова якнайшвидше, хай Хляп не радіє, що нам нашкодив!

СКЛАДАНКА

Покладіть на цей рисунок прозорий папір та точно відрисуйте (відбийте) на ньому всі чорні куски. Опісля витніть їх дбайливо ножичками та спробуйте скласти з них на білому папері образок новака в однострої. Ану, чи зумієте?!

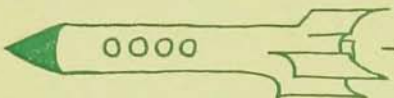
ХТО ЩЕ ДОБРЕ РОЗГАДАВ?

Ще поки прийшов „Готуйсь” за лютий цього року, а в ньому розгадки з чисел „Готуйся” за минулу осінь, учні **Школи українознавства в Дітроїті** під проводом своєї вчительки, пані **Івонни Кучер**, розгадали загадку-хрестиківку з числа за листопад. Це ту, що мала форму військового хреста та значення: Усусуси, Україна, Карпати, Маківка. Їх розгадувала спільно ціла шоста „а” кляса. Вона прислала дві, дуже старанно намальовані розгадки та кілька листів до редакції, а кожний лист підписаний кількома учнями. Подаємо тут їх підписи, бо вони належать теж до тих, що розгадали і треба їх подати: Марко Дмитренко, Олег

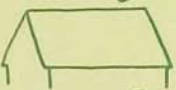

Тусганівський, Роман Когут, Володимир Шулик, Борис Лончина, Юра Маринюк, Богдан Прийма, Олег Березовський, Ігор Кучер, Олександр Мойсюра, Володимир Гнатюк, Микола Перцович, Марта Турянська, Христя Никифоряк, Галина Івасюк, Ірка Макогон, Дарія Зелена, Марта Лісікевич, Стефанія Демків, Ірина Левицька.

„Готуйсь” радіє, що аж так багато учнів працювало над хрестиківкою. Тепер, у квітневому числі помістимо розгадки загадок за січень та лютий і повідомимо, хто дістав нагороди за найкращі загадки. Поспішайте! Пришлітайте їх якнайшвидше!

Рій „Зоретлавці“ працювали,

Всі - у будували

Аж на доні пластовому,

На - у де димить .

Славко взяв забзато,

атомний кубати,

І сідє по - ах вдарив!...

знов крізь

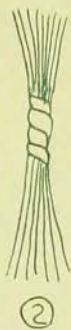
У - ах шукав щосили

Чи все правильно зробили.

Є , як годиться!

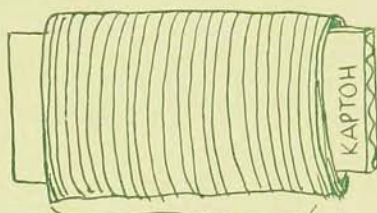
Здивувалась вся станція!

ЛЯЛЬКА ІЗ КУСКА ШНУРКА

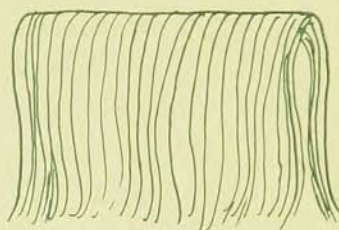
- ① КУСОК ШНУРКА
- ② РОЗПЛЕСТИ У ДВОХ КІНЦЯХ
- ③ ВІДОКРЕМИТИ РУКИ, ШИЮ І НОГИ, (ЯКЩО ТРЕБА, НАСЯКНУТИ КЛЕЕМ ЩОБ НЕ РОЗПЛІТАЛИСЯ)
- ④ ПРИЛІПИТИ ГОЛОВУ ІЗ КРУЖКА ПАПЕРУ

ЛЯЛЬКА ІЗ ВОЛІЧКИ

① ПРОТЯГИ

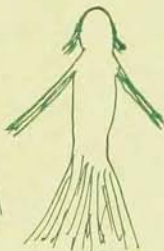
НАМОТАТИ ВОЛІЧКУ НА ПАСОЧОК КАРТОНУ І ПРОТЯГИ ВНИЗУ

② ПРОТЯТА ВОЛІЧКА

③

④

⑤

- ③ ЗВИНУТИ У ВКАЗАНУ ФОРМУ
- ④ ВІДОКРЕМИТИ ВОЛОССЯ І РУКИ
- ⑤ ЗВ'ЯЗАВШИ У ВКАЗАНИХ МІСЦЯХ, ЗАПЛЕСТИ РУКИ І ВИКІНЧИТИ СУКОНКУ

Недалеко вже Великдень, а перед Великоднем пластуни мають гарний звичай — влаштовують ярмарки-базарі, щоб мати з них пластовий заробіток. Новачки можуть зробити дуже легко щось гарне та цікаве. Ось братчик Денис показав нам, як змайструвати лялечки з волічки чи мотузка. Можете їх зробити з різнобарвних решток волічки, та продавати, щоб їх носили на вилозі плаща, замість брошки. Бажаємо Вам успіхів!